

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה,
אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה, יהודה בן שרה.

להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com

או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "צו"

אם נסתכל בקורבן עולה, נאמר בפרשת השבוע, "צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העלה". השתמשה התורה במילה "צו" מלשון זירוז, וכפי שמפרש רש"י במקום שיש חסרון כיס, נדרש זירוז. ועל פי פירוש רש"י ניתן לראות דבר נפלא. ידוע הדבר, שלכל אבריו של האדם יש "כיס" כמו כיסוי השומר על כל איבר שלא יעשה דבר שנוגד את רצון ה'. לדוגמה, לפה יש שפתיים וגם שיניים שבהן יכול האדם לסגור את פיו מתי שהוא רוצה להימנע מדיבורים רעים ואסורים. האוזן, יש לה אליה שאפשר לכופף אותה לתוכה כדי שלא לשמוע לשון הרע ודברים לא טובים. העין, אפשר לעצום אותה, בכדי לא להסתכל בדבר לא צנוע, וכך שאר האברים, לכולם יש מכסה לשמירה (כיס). לעומת זאת למחשבה אין לה שום "כיס" לכסות ולהגן עליה. המחשבה פועלת ומושפעת באופן קבוע. אז למחשבה יש חסרון וכך אפשר לפרש על פי פירוש רש"י "שצריך לזרז במקום שיש בו חסרון כיס". ולכן צריך להשתדל לשמור על המחשבה מהרהורים רעים ומחשבות אסורות. והינה, מכיוון שקורבן עולה בא לכפר על מחשבות רעות, לכן אמרה התורה בקורבן עולה "צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העלה". השתמשה התורה במילה "צו" מלשון זירוז היכן שיש חסרון כיס (במחשבה).

דבר נוסף, אם נהפוך את המילה "מחשבה" נקבל את המילה "בשמחה". ולכן איך שהאדם חושב כך תהיה ההרגשה שלו לאורך כל היום. אדם שחושב מחשבות שמעציבות אותו תמיד יהיה עצוב, אדם שחושב מחשבות לא טובות לעולם לא יוכל להיות שמח ולעבוד את ה' בשמחה. וכיצד יכול האדם להישמר ממחשבות רעות והרהורים רעים? דבר ראשון ישים לב למה שענינו רואות. כי ממה שהענינים רואות המחשבה מושפעת. ורמז לדבר הביא הרב עובדיה יוסף זצ"ל "וישם ידו על ראש" ישים ידו על הראש שם נמצאת המחשבה. וראשי תיבות של פסוק זה, "עיו"ר". שיהיה האדם "עיו"ר" למראות אסורות. וכמו שנאמר "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" שלא תטמאו את המחשבה ממה שאתם מסתכלים. דבר שני, אומר רבי נחמן מברסלב, אינו יכול האדם לחשוב שתי מחשבות במקביל. כלומר, אם אתה חושב על משהו אחד כרגע, מיד אתה יכול לחשוב על משהו אחר והמחשבה הקודמת חולפת. ולכן אם האדם רואה שבאות עליו מחשבות רעות, מיד יחשוב מחשבה טובה ויסלק את המחשבה הרעה.

ובהקשר לזה ניתן לספר סיפור ידוע ומחזק. היה אדם אחד שלא הצליח לשלוט במחשבה, והרב שלו הפנה אותו לרבי זושא הקדוש. "הוא בוודאי יעזור לך וילמד אותך כיצד לשלוט במחשבות ולא לחשוב עליהם". אותו אדם עשה דרך ארוכה וקשה, ולבסוף הגיע לביתו של רבי זושא. הוא דפק בדלת, אך לא היה מענה. הוא ניסה לצלצל בפעמון וגם זה לא הועיל. הוא הציץ בחלון וראה שרבי זושא יושב ולומד תורה. הוא החל לתקתק חזק יותר על הדלת. אך רבי זושא לא עונה. בחוץ היה גשום וסוער, הוא החל לדפוק חזק יותר עד שרבי זושא שמע את הדפיקות ופתח את הדלת. "כן? כיצד ניתן לעזור לך יהודי יקר?" שאל רבי זושא את אותו אדם. "שלום כבודו, אני הגעתי הרחק מכאן בעצת הרב שלי, הגעתי כדי לקבל את עצתך וברכתך כיצד להשתלט על המחשבות הלא טובות ולא לחשוב עליהם." רבי זושא

העלון מוקדש לעילוי נשמת : אורלי בת סעידה, חנה בת נוריה, רחל שירה בת תמו, אסתר בת חנום, שלמה בן נארה, גרשון בן רחמה, עזרא בן אסתר, אהרון בן חזלה, שלום בן חנדן, חי בן ירדנה, חיים בן עיישה, אליהו בן מרים, חנניה בן אסתר, שמעון בן עיישה, משה בן גאולה, מרדכי בן סימי, סאלי ישראל בן סילביה.

שמע את דבריו של אותו אדם ואמר "מצטער, לא אוכל לקבל אותך היום, תבוא בפעם אחרת". האיש התחנן אך רבי זושא התעקש, "מצטער היום לא אוכל להכניס אותך לכאן, אני בעל הבית ואני מחליט מתי יכנסו לבית שלי". אותו אדם התאכזב מאוד, לא מספיק עשה דרך ארוכה, ולא קיבל את עצתו, הוא ציפה לאכול ולשתות, להיכנס לביתו של רבי זושא לנוח. אך כאשר נתקל בכל הסירובים נאלץ לחזור על עקבותיו ללא תשובה. הוא חזר לרב, מאוכזב מאוד. "כבוד הרב, רבי זושא לא עזר לי" הרב היה בהלם "מדוע הוא לא עזר לך?" ספר נא לי מה התרחש בביתו. "בביתו? הוא אפילו לא הכניס אותו לביתו, הוא טען שהוא בעל הבית והוא מחליט מי נכנס ומתי נכנס." הרב חייך ושאל "עוד לא הבנת את המסר? לא הבנת את השיעור שרבי זושא ניסה להעביר לך?" הוא בעל הבית ולכן הוא מחליט מי נכנס ומתי נכנס. אותו דבר אתה, "אתה בעל הבית של המחשבות שלך ושל הראש שלך, אתה מחליט על מה לחשוב ומתי לחשוב". אותו אדם הבין את המסר הודה לרב והלך לדרכו.

במשך שנים ארוכות אדם גידל יתום בתוך ביתו ודאג לכל מחסורו. בהתחלה, היתום הרגיש לא נעים, היה תמיד מבויש ועל כל דבר שקיבל הודה. אך לאט לאט, היתום החל להתרגל והחל להרגיש כאילו כבר נולד בבית הזה ולא חש שעושים עמו חסד יומיומי. באחד הימים הגיע עני ודפק בדלת, נתנו לו נדבה הגונה, ופיו של העני לא פסק מלברך את בעל הבית ולהודות לו על חסדו הגדול. בלילה, שאלה בעלת הבית את בעלה, מדוע העני שעשינו לו טובה פעם אחת מודה לנו רבות, ואילו היתום שאנו מגדלים בביתנו ורק מעניקים לו הכל בשפע, אינו מודה לנו אף פעם? בעלה שמע את שאלת אשתו ובמוחו עלה רעיון. "אשנה זאת בהקדם" הבטיח לאשתו. בבוקר, הוא קרא ליתום ואמר "גידלנו אותך עד היום ואנו שמחים מאוד על כך שה' זימן לנו מצווה חשובה וגדולה כזאת, אך עכשיו גדלת ויש באפשרותך לעמוד ברשות עצמך. לכן, אני מציע שתעזוב את ביתי ותנסה לחיות חיים עצמאיים". היתום קיבל את הדברים באופן קשה מאוד. אך בלית ברירה הוא יצא לרחוב. הוא ניסה למצוא מקום מגורים, ומקור פרנסה. לצערו לא היה לו שום כיוון בחיים. רעב ומושפל הוא הסתובב ברחובות. אותו בעל הבית עקב אחריו לראות אם הוא מסתדר אך כאשר הבחין שאותו יתום לא מסתדר, הוא קרא לו ואמר "מכיוון שאתה לא מסתדר לבד אני מוכן לקבלך שוב בשמחה כפי שהיה עד כה. מאותו רגע, אותו יתום ידע כיצד להודות ולהעריך והבין את החסד שעושים עימו. המסר מהסיפור מובן לגמרי. מה גורם לנו לא להעריך דברים? שלוקחים דברים כמובן מאליו. האדם מקבל מה' יתברך הכל, בריאות, הצלחה, פרנסה, שפע, ללא הפסקה. אך כאשר האדם מתרגל לכך ולוקח את הדברים כמובן מאליו, הוא לא חש בכל הטוב הקיים ואינו יודע להודות לה' על כך. אך כאשר האדם נקלע חס ושלום לצרה או בעיה, מחלה וכדומה, אם פתאום הרגל כואבת, אז מהר מאוד מעריכים את המצב הקודם, שהבריאות הייתה תקינה. מיד מבינים שכל נשימה ונשימה הם חסד שהבורא מעניק לנו באותו הרגע. באותה שעה האדם לומד גם כיצד להודות לה' על כל הטוב שהוא מעניק לו. ולכן אסור לקחת את הדברים כמובן מאליו ולהודות לה' על כל דבר ודבר.

"ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים" - פירוש רש"י "בגדים שבישל בהם קדירה לרבו, אל ימזוג בהם כוס לרבו". והמהרש"א מביא מכאן ראייה, שצריך אדם להחליף בגדיו לכבוד שבת קודש לבגדים נאים ונקיים, כמו שהכהן היה מחליף את בגדיו בשעת העבודה, ולא השתמש באותם בגדים שהוציא בהם את הדשן, כן יש להחליף את הבגדים, ולא להשתמש באותם הבגדים שהלך בימי החול. את החלפת הבגדים בשבת לבגדים נאים ומיוחדים

חכמים למדו בגמרא במסכת שבת (קיג) "וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכבד וכבדתו מעשות דרכיך.. " וכבדתו"- שלא יהא מלבושך של שבת כמלבושך של חול. שהרי אם האדם מוזמן לחתונה הוא מתלבש יפה, אך לשבת קודש שהיא שבת המלכה, גם אמורים להראות חשיבות יתרה יותר מכל. לכן יש אפילו מחליפים ומייחדים נעליים לכבוד שבת קודש. ואם קשה עליו להחליף לנעלי שבת אז לפחות יצחצח וינקה נעליו לפני שבת כדי שיהיו נקיות ויפות. ונספר משל כדי להבין את עניין זה.

סוחר אחד הרוויח סכום כסף נאה באחד ממסעותיו. הוא החליט לשוב לעירו כאחד העשירים, כאשר הוא לבוש בבגדי פאר והדר. הוא הלך לחנות בגדים לעשירים, והחל לחפש בגד יפה ויקר. אולם כאשר ניסה הסוחר ללבוש את הבגד הוא לא עלה כלל על גופו והשרוולים לא היו מתאימים לידי. הסוחר פנה בכעס למוכר "מדוע נתת לי בגד שאינו מתאים למידה שלי?" המוכר הביט בו, צחק ואמר "הבגד מתאים בהחלט למידתך, אולם הבעיה לא בבגד אלא בך. עליך להסיר תחילה את כל הבגדים שעליך ורק אחר כך ללבוש את הבגד שעל גופך". "כל עוד שלא הסרת את בגדיך שהנך לובש, הבגדים שלנו לא יתאימו כלל למידתך". והנמשל הוא, ה' ציווה עלינו לאהוב אותו וללכת בדרכיו ולשמח ולכבד את יום השבת. אך כאשר האדם לא מצליח בכך, הוא לא מצליח להתחבר ולהבין את מעלת השבת, הוא לא מצליח להתחבר לדרכה של התורה, הוא לא מצליח לסור מהרע, ולהתחבר לטוב. והוא לא מבין מדוע ולמה. ועל כך באה התשובה והסיבה לדבר: כל עוד לא נתנער מהבלי העולם הזה, כל עוד לא נסיר מעלינו את המידות הלא טובות, את ההרגלים הרעים, כל עוד הלב יהיה מלא במחשבות על תענוגות ותאוות העולם ודברים שלא על פי ההלכה והצניעות, אז ברור הדבר שמחשבות טובות ורוחניות לא יצליחו להיכנס למוחנו ולליבנו. הדרך לעבוד את ה' היא להסיר תחילה את המחשבות הרעות, "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם". וכמובן שלא סתם למדו חכמים לכבד את השבת בבגדים נאים ונקיים ובגדים מיוחדים, כי כאשר נפשוט את בגדי החול לבגדי שבת ונרגיש את אוירת השבת, ואת המנוחה והשלווה של השבת הקדושה, אז יתפנה ליבנו ויהיה קל לחשוב מחשבות טובות ונקיות, מחשבות של יראת ה'.

אנו אומרים בברכות השחר "פוקח עיוורים, מתיר אסורים, זוקף כפופים, מלביש ערומים.. בלשון רבים, ואז בלשון יחיד אומרים "שעשה לי כל צרכי" ומדוע, למה לא נאמר בלשון רבים שעשה לנו כל צרכנו? למה ביחיד? אלא לומר לך, שבטעות לא יתרגל האדם להגיד ברבים שעשה לנו כל צרכנו ואז באמת יאמין שבורא עולם עשה לו וגם לחברו כל צרכם ועלול לחשוב שחברו לא צריך עזרה, מכוח הברכה הוא יתרגל לחשוב שבאמת ה' עשה לחברו את כל צרכו בדיוק כמו שהוא מרוצה, והדבר עלול להטעות אותו, אלא, צריך לדעת ולחפש אחרי הסובבים אותך הקרובים אליך ואף הרחוקים ממך, לנסות לעזור למי שצריך, וטוב המלבין שיניים לחברו ממשקהו כוס חלב, טוב מי שמחייך לחברו ומרומם את מצב רוחו ומשמחו וגורם לו תקווה שיש מי שחושב עליו ועוזר לו ברגעים הקשים.

עוד אומרים בברכות השחר "מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמתי בחמלה רבה אמונתך" והרי היה צריך לומר "רבה אמונתי" ולא אמונתך, אלא, מפרשים שרבה אמונתך נאמר על ה' יתברך, שהוא מאמין בנו, שהרי אם לא היה מאמין באדם לא היה מחיה אותו בבוקר, וכל בוקר שאתה קם, ניתנה לך ההזדמנות לתקן, כל יום שאתה חי אתה יכול לתקן ולעשות טוב, כל עוד אנחנו חיים ניתן עוד לתקן.

ועל פי זה אפשר לספר את הסיפור הידוע על רב אחד שהיה הולך כל ערב למסור שיעור תורה ולילה אחד שחזר לביתו הייתה שעה מאוחרת, הוא ראה את האור דולק בביתו של הנגר. הוא חשב לעצמו, "מסכן הנגר עובד עד שעות כאלה, אולי נלך ונבדוק לשלומו." הרב נקש על הדלת והנגר פתח והיה מופתע לראות את הרב בפתח. "כן כבוד הרב כיצד ניתן לעזור לך?" חייך הרב ואמר "זה בדיוק מה שאני בא לשאול אותך, אם אתה עובד עד שעות כאלה כנראה אתה צריך עזרה." חייך הנגר ואמר "אני עובד עד שעות כאלה כי הנר עוד דולק, ואותי למדו כלל- כל עוד הנר דולק ניתן עוד לתקן" כל עוד הנר- שזה הנשמה של האדם דולק, הנשמה עדיין נמצאת, ניתן עוד לתקן...

אומר הרב יורם אברג'ל זצוק"ל, על האדם להרגיל עצמו וכן את בני ביתו שלא להוציא מהפה אפילו מילה אחת של דבר שקר. ואפילו מפני דרכי שלום אין לאדם לשקר, אלא לומר רק את האמת. וקדושת הילדים תלויה במידת האמת שבהוריהם. תיבת "אמת" היא ראשי התיבות של הפסוק "אמת מארץ תצמח".

ומסופר על מלך שהיה חכם וטוב לב, וכיוון שהיה ללא ילדים, חיפש יורש למלכותו. את המבחן לקבלת התואר ערך על ידי חלוקת זרעים לכל הילדים ברחבי הממלכה. המלך ביקש מכל ילד לשתול את הזרע ולטפחו, והמלך יבחר את הפרח המלכותי היפה ביותר ואותו אחד שגידל את הפרח היפה ביותר יהיה בנו וממשיך דרכו. כל הילדים לקחו את הזרעים, ויצאו למשימה. כל אחד השקה וטיפח את הפרח שלו, אך היה ילד אחד שלא צמח לו שום פרח מהזרע שקיבל. כמה שטרח וטיפל בו מאמציו לא נשאו פרי, והעציץ שלו נשאר מיותר ללא פרח. ביום המיועד השקיף המלך ממקום מושבו על כל העציצים, אך לא מצא את מבוקשו. עד שראה המלך ילד אחד ובידו עציץ ריק ללא פרח. קרא אליו המלך וצעק מול כולם: "איך אתה מעז? מדוע לא טיפחת את הזרע שנתתי לך?" ענה הילד בקול בוכה: "אדוני המלך! איני יודע מה קרה, עמלתי קשות, אך שום דבר לא צמח" שינה המלך את פניו הכועסות חייך ואמר "אתה תהיה בני". כל הנוכחים התפלאו מדוע דווקא הוא זכה לכך? ענה להם המלך: "כל הזרעים שחולקו היו זרעים מבושלים, כל הילדים החליפו את הזרעים שקיבלו בזרעים אחרים, ולכן צמחו להם פרחים, ורק הילד הזה לא החליף את הזרע כיוון שניחן הוא במידת האמת. רציתי רק לבחון מי יהיה בני. מי שהאמת היא נר לרגליו ועל פיה יונחו כל מהלכי חייו ראוי הוא למלוך".

ונסיים בדברי הבעל שם טוב הקדוש, "על האדם ללמוד מהיצר הרע: מה היצר הרע מסית את האדם, כדי לקיים את שליחותו, אף אתה עשה את המוטל עליך". שנזכה כולנו לעשות את המוטל עלינו ולעבוד את ה' בשמחה ובטוב לבב, ולהרבות אהבה שמחה אמן ואמן...

לעילוי נשמת ולרפואה, ולחלוקת העלון וזיכוי הרבים, ולקבלת חידוש יומי, אנא פנו אלינו:
במספר : 0523458725 או במייל : danielbar158@gmail.com

"כל עוד הנר דולק, ניתן עוד לתקן"

שבת שלום ומבורך